

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **Jíran a partner architekti s.r.o.**, IČ: 242 81 247
sídlem Jana Masaryka 257/26
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. OD 1132/17-2/67.1/17303/St,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. OD 1132/17-2/67.1/17303/St se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „městský úřad“) ze dne 7. 8. 2017,

- č. j. OD/17/21883/AZD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 3. 2. 2017, v 16:51 hod., na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku 50°38'33,4272"N, 15°11'36,3420"E - 50°38'14,7752"N, 15°11'21,1007"E GPS, směr Turnov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem mu byla naměřena rychlost jízdy 62 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 59 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.
 3. Krajský soud v nynější věci nerozhoduje poprvé. Tomuto řízení předchází rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 7 As 316/2019-30, kterým Nejvyšší správní soud zavázal zdejší soud zabývat se námitkou nezákonného vedení dvou souběžných řízení a námitkami, se kterými se zdejší soud v předchozím řízení vypořádal pouhým odkazem na své rozhodnutí vydané v soudním řízení vedeným pod sp. zn. 28 A 19/2017.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem deseti žalobních bodů, označených: společné řízení; systémová podjatost; obec; měření rychlosti; nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; materiální stránka správního deliktu; retroaktivita; protiústavnost; vady výroku; diskriminace.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.
6. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Stručně se vyjádřil i k jednotlivým žalobním námitkám.
8. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
9. Žalobu navrhl zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl, aniž by nařizoval jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, rozhodl následovně.
11. Předmětem přezkumu v této věci je rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla. Úprava správního deliktu provozovatele vozidla byla v době, kdy došlo k jednání, za nějž je žalobce sankcionován, obsažena v § 125f a násl. zákona o silničním provozu (od 1. 7. 2017 byla nahrazena úpravou přestupku provozovatele vozidla).
12. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 1. 7. 2017) *„[p]rávnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* Podle § 125f odst. 2 cit. zákona *„[p]rávnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“*
13. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
14. V nyní posuzované věci obdržel městský úřad od Městské policie Turnov oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 6. 2. 2017, jehož přílohou byl záznam o měření spolu s fotodokumentací měřeného vozidla, na které je jasně zobrazena registrační značka vozidla, uveden měřicí přístroj, přesný čas měření, místo a délka měřeného úseku, změřená průměrná rychlost vozidla a nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku. Téhož dne zaslal městský úřad žalobci do datové schránky výzvu k zaplacení částky 1 000 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zároveň žalobce poučil, že ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy může oznámit osobu řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně řídil jím provozované vozidlo. Dne 9. 2. 2017 bylo městskému úřadu doručeno žalobcovo vyjádření, ve kterém uvedl, že v inkriminovanou dobu řídil dané vozidlo pan I. H. Městský úřad zaslal osobě žalobcem označené za řidiče

dle § 60 zákona o přestupcích výzvu k podání písemného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, k čemuž stanovil lhůtu 15 pracovních dnů. Výzvu se bezúspěšně pokusil doručit na obě uvedené adresy (Olomouc i Nové Zlatovce). Na slovenské adrese byla osoba I. H. označena za „neznámou“, z adresy olomoucké byla poštovní zásilka městskému úřadu vrácena s tím, že nebyla v úložní době vyzvednuta.

15. Městský úřad dne 26. 5. 2017 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích (s tím, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě) a téhož dne vydal příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zástupce, spol. ODVOZ VOZU s.r.o., IČ 037 24 026, sídlem Americká 362/11, Praha 2, odpor. V následně vedeném řízení městský úřad dne 7. 8. 2017 vydal rozhodnutí, kterým žalobce opětovně uznal vinným ze spáchání předmětného správního deliktu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu žalobce ani jeho zástupce nereagoval. V odvolacím řízení žalobce žádné námitky neuplatnil.
17. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 14. 9. 2017 tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
18. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70227-16 ze dne 25. 7. 2016 o provedené kalibraci měřicího zařízení MUR-007/2013, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Dále je ve správním spise založena listina nazvaná Určení úseku měření rychlosti dle § 79 zákona č. 361/2000 sb. (silnice I/10 – v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech) vypracovaná Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, územním odborem Jablonec nad Nisou, dopravním inspektorátem dne 26. 1. 2015. Správní spis obsahuje i stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích – na silnici I/10 v obci Malá Skála, zpracované Krajským úřadem Libereckého kraje dne 28. 5. 2013. Ve správním spise jsou založeny i fotokopie doručenek z jiných správních řízení dokumentující neúspěšné pokusy o doručení výzvy k podání vysvětlení I. H.
19. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se

správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí NSS citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
21. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím*

předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

22. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu ani stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

SPOLEČNÉ ŘÍZENÍ

23. Žalobce namítl, že správní orgán nerespektoval § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu o projednání všech správních deliktů téhož provozovatele vozidla ve společném řízení, neboť souběžně vedl ještě řízení o správním deliktu ze dne 2. 12. 2016. Uvedl, že vedením dvou souběžných řízení byl zkrácen na svých právech zejména proto, že nebude uplatněna absorpční zásada.
24. O žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu ze dne 2. 12. 2016, rozhodl zdejší soud dne 25. 4. 2019 rozsudkem č. j. 28 A 19/2017-77 tak, že ji zamítl. Krajský soud se v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 7 As 316/2019-30 k této žalobcově námitce vyjadřuje následovně.
25. Krajský soud konstatuje, že není pochyb o tom, že žalobce se dopustil více správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu, o kterých byl příslušný vést řízení týž obecný úřad obce s rozšířenou působností. Žalobce se dopustil správního deliktu dne 2. 12. 2016 (projednáno v soudním řízení, evid. pod sp. zn. 28 A 19/2017), přičemž správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 5. 12. 2016 a příkaz byl vydán dne 14. 2. 2017 (zdejšímu soudu známo ze soudního řízení, ev. pod. sp. zn. 28 A 19/2017). Správního deliktu projednávaného v nynější věci se žalobce dopustil dne 3. 2. 2017 a oznámení o spáchání tohoto správního deliktu bylo vydáno dne 6. 2. 2017. Správní orgán I. stupně tedy od doby, kdy mu bylo doručeno výše zmíněné oznámení, věděl o možném spáchání a souběhu dvou správních deliktů u totožné osoby ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, přičemž toho času nebylo v obou těchto řízeních vydáno rozhodnutí. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu byl správní orgán I. stupně povinen vést o těchto souběžných deliktech společné řízení.
26. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. června 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 vyplývá, že samotné porušení zákonného ustanovení, které zakládá povinnost správnímu orgánu vést společné řízení o dvou souběžných správních deliktech, nezpůsobuje automaticky nezákonnost rozhodnutí, pokud podle tohoto ustanovení správní orgán

nepostupoval. Avšak platí, že uvedené ustanovení je pouze procesní cesta vedoucí k naplnění principu absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků, přičemž podstata tohoto principu tkví v absorpci sazeb – přísnější trest pohlcuje mírnější (viz výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu). Tedy vede k naplnění § 125g odst. 3 silničního zákona (ve znění účinném do 1. 7. 2017), který zní: *„Za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.“* Přesto, že nebylo vedeno společné řízení, je stále nutné trvat na naplnění principu absorpce vzhledem k analogii principů platných v trestním právu na správní trestání (viz výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu a související judikatura např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67).

27. Protože se žalobce dopustil přestupků před oznámením rozhodnutí, za něž byl potrestán, správní orgán měl zahájit společné řízení a udělit pokutu za oba přestupky v souladu s § 125g odst. 2 a 3 silničního zákona. Krajský soud cituje příhodnou část již zmiňovaného rozsudku č. j. 1 As 28/2009-62: *„Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonitost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků.“*
28. Nyní v napadeném rozhodnutí žalovaný při ukládání trestu nezohlednil trest uložený dříve za první spáchaný sbíhající se přestupek a nezmínil žádnou souvislost ukládaných trestů. Krajský soud konstatuje, že zásada absorpce nebyla dodržena, neboť při ukládání sankce není zmíněna jakákoliv návaznost výše sankce na již uloženou pokutu v řízení o přestupku spáchaným dříve, tj. dne 2. 12. 2016. Z tohoto důvodu spatřuje krajský soud v napadeném rozhodnutí nezákonnost.

SYSTÉMOVÁ PODJATOST

29. Žalobce ve správním řízení uplatnil dne 30. 6. 2017 námitku podjatosti proti všem zaměstnancům Městského úřadu Turnov a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře, včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu. Dle žalobce lze totiž u všech těchto osob důvodně předpokládat, že mají s ohledem na svůj (zaměstnanecký či jiný) poměr k věci takový zájem na výsledku řízení o údajném správním deliktu, pro něž lze důvodně pochybovat o jejich nepodjatosti. K tomuto závěru vedlo žalobce mimo jiné skutečnost, že v rozpočtu obce je pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu ze sankcí na budoucí rok, tedy se lze dle žalobce domnívat, že všichni jednotliví zaměstnanci jsou v rámci své disciplinární odpovědnosti v různé míře pozitivně motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit. Mají tak velmi pravděpodobně zvláštní zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce, a tedy též způsobilosti činit v této věci jakékoli úkony
30. Nejdříve tedy měl dle žalobce o námitce podjatosti vůči starostovi obce Turnov rozhodnout nadřízený správní orgán (žalovaný), a teprve následně mohlo rozhodování o podjatosti postupovat podle příslušné hierarchické struktury v rámci obecního úřadu až k oprávněné úřední osobě, která měla vydat rozhodnutí prvního stupně. Do doby, než by bylo rozhodnuto o podjatosti oprávněné úřední osoby, pak nebylo možné vydat rozhodnutí prvního stupně. Správní orgán však zvolil jiný postup, neboť žalobce nejprve

vyzval k doplnění námitky podjatosti, čemuž žalobce vyhověl, načež však správní orgán zaslal žalobci sdělení, že k podané námitce podjatosti nepřihlíží (nikoliv však pro její opožděnost). Tedy nepochybně bylo postupováno v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu, neboť v řízení činila úkony osoba, vůči které byla podána námitka podjatosti, která v dané době dosud nebyla zákonem předvídaným způsobem vyřízena. Nepřihlížet k námitce podjatosti lze pouze tehdy, pokud byla podána opožděně.

31. Úvahy správního orgánu prezentované v předmětném sdělení jsou pak nesprávné, neboť nelze souhlasit s tím, že by v námitce podjatosti nebyly uvedeny konkrétní důvody podjatosti proti konkrétním osobám, když žalobce zcela určitě specifikoval, vůči komu je námitka podjatosti zaměřena (všichni zaměstnanci úřadu včetně starosty). Žalobce přitom vychází z předpokladu, že správní orgán má přehled o tom, koho zaměstnává a kdo je starosta obce.
32. Pokud pak žalobce namítá, že podjatí jsou všichni pracovníci příslušného správního orgánu, včetně starosty, a to z důvodu finanční motivace (uvedeno shora), má soud za to, že se jedná pouze o námitku účelovou, neboť žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že všichni pracovníci úřadu, starosta, místostarosta, tajemník jsou podjatí, pro skutečnost, kterou uvádí. Podle toho, co uvádí žalobce, by ani jeden z pracovníků jakéhokoli správního orgánu, které projednávají přestupky, při nichž jsou ukládány pokuty, nemohl být nepodjatý.
33. Jedná se o tvrzení naprosto ničím nepodložené, dle soudu nepravdivé. Pokud pak v žalobě žalobce namítá, že podjatí jsou všichni pracovníci příslušného správního orgánu, včetně hejtmána kraje, a to z důvodu finanční motivace (uvedeno shora), má soud za to, že se jedná pouze o námitku účelovou, neboť žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že všichni pracovníci úřadu a hejtmán jsou podjatí, pro skutečnost, kterou uvádí. Podle toho, co uvádí žalobce, by ani jeden z pracovníků jakéhokoli správního orgánu, kteří projednávají přestupky, při nichž jsou ukládány pokuty, nemohl být nepodjatý.
34. Jedná se tudíž o tvrzení naprosto ničím nepodložené.
35. Podle [§ 14 odst. 1 správního řádu](#) je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
36. Krajskému soudu však z obsahu správního spisu nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by snad pracovníci krajského úřadu s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům měli takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo možné pochybovat o jejich nepodjatosti. Tato námitka proto není důvodná. Jak bylo již uvedeno, žalobce navíc námitku podjatosti ostatních úředních osob blíže nespecifikoval a jeho námitka se jeví jako účelová a obstrukční. Způsob vyřízení námitky městským úřadem, konkrétně Sdělením ze dne 2. 8. 2017, shledal krajský soud správným. Ve vyřízení námitky městským úřadem neshledal krajský soud nic, co by mohlo vzbuzovat pochybnosti o zákonnosti takového postupu.
37. V této souvislosti odkazuje krajský soud rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30, ve kterém je uvedeno: „...nelze jen tak účelově

obvinít úředníka z podjatosti bromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“, nebo dokonce bez důkazů bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“ Rovněž v rozsudku je konstatováno; „Krajský soud nepovažoval za důvodnou ani žalobní námitku stěžovatele směřující proti způsobu, jakým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti Mgr. P. Kr. a tajemníka Magistrátu města Pardubic. Krajský soud konstatoval, že správní orgán postupoval správně, nevydal-li o těchto námitkách podjatosti rozhodnutí, ale pouze v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se k těmto námitkám nepřihlíží pro jejich opožděnost.“

OBEČ

38. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se nezabýval otázkou, zda úsek, kde měření rychlosti probíhalo, splňoval zákonné znaky obce dle § 2 písm. cc) silničního zákona.
39. K této otázce krajský soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, čj. 2 As 145/2018-13, v němž tento soud poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, čj. 33 A 82/2015-41, dle něhož „vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. ‘Zastavěné území’ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymezována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymezující ‘obec’ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 183/2012-50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako ‘obec’ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“
40. S uvedenými závěry se plně ztotožňuje i zdejší krajský soud a v návaznosti na ně dodává následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 3. 2. 2017 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod. V daném případě se jednalo se o přestupek spáchaný v obci (Malá Skála), nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace jiných zákonů, např. zákona stavebního, není v

tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce.

41. To, že se celý měřený úsek skutečně nachází na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a to záznamu o měření, kde jsou přesné souřadnice měřeného úseku.
42. Dále z oznámení o přestupku a ze stanovení místní úpravy na pozemních komunikacích – na silnici I/10 v obci Malá Skála.
43. Vzhledem k uvedenému je žalobcem předložená fotodokumentace měřeného úseku pořízená z portálu mapy.cz jako důkaz nadbytečná, neboť je pro posouzení předmětné otázky irelevantní. S ohledem na shora uvedený závěr nemůže pak obstát ani námitka, že je nesprávná právní a skutková kvalifikace ve výroku, neboť není pravdou, že k překročení rychlosti nedošlo v obci.

MĚŘENÍ RYCHLOSTI

44. K bodu 41 – 43 žaloby - Krajský soud konstatuje, že z platné právní úpravy nevyplývá povinnost oznámit dopravní značkou, že v konkrétním místě dochází k úsekovému měření rychlosti. K tomu dále dodává, že správní orgán nepochybil, když se nezabýval, zda je místo označeno dopravní značkou „Měření rychlosti“. Zůstal-li účastník řízení o přestupku či správním deliktu před podáním žaloby pasivní, nemůže namítat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán s některou s jeho budoucích námitek nevypořádal (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Z toho vyplývá, že není vadou napadeného rozhodnutí, že se žalovaný nezabýval tím, zda byla před měřeným úsekem umístěna dopravní značka „Měření rychlosti“, neboť tuto námitku uplatnil žalobce až v žalobě. Krajský soud má za to, že správní orgán opatřil dostatečnou sadu důkazů, jež s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný správní delikt skutečně spáchal. Žalovaný vycházel z podkladů, které jsou uvedeny ve spisovém materiálu a není důvod pochybovat o tom, že se před měřeným úsekem dopravní značka nachází. Navíc umístění dopravní značky „Měření rychlosti“ dokazuje písemnost založená ve správním spise, ze které správní orgán vycházel, a to písemnost „Stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích“, ve které je uvedeno, že „*Na silnici I/10 v obci Malá Skála [...] bude, v souvislosti s instalací systému měření úsekové rychlosti MUR-07, umístěna před začátkem měřeného úseku svislá informativní dopravní značka provozní IP 31a Měření rychlosti a na jeho konci svislá informativní dopravní značka provozní IP 31a Konec měření rychlosti.*“ Z této písemnosti vyplývá souhlas s umístěním dopravních značek a tyto podklady žalobce nezpochybňoval (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 6 As 202/2018-42, zejména body 10 – 13).
45. K bodu 47 žaloby - Žalobce dále namítal neexistenci skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy.
46. Také tato námitka je nedůvodná. Krajský soud uvádí, že zákon nevymezuje, jakým způsobem má probíhat měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích ze strany policie, případně obecní policie. Úsekové měření představuje přípustný způsob měření

rychlosti a krajský soud zároveň nevidí důvod k tomu, proč by takto učiněné zjištění, o určitým vozidlem prokazatelně dosažené rychlosti, nemohlo být podkladem pro závěr o tom, že byla naplněna skutková podstata příslušného přestupku [v daném případě že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu]. Ve skutečnosti je takové měření pro pachatele přestupku (potažmo správního deliktu) dokonce příznivější, neboť výsledek úsekového měření bude (za předpokladu, že vozidlo nejede celý měřený úsek konstantní rychlostí) nižší, než kdyby vozidlu byla změřena okamžitá rychlost v momentu, kdy se pohybovalo v měřeném úseku nejrychleji.

47. Naprosto totožné námitky vznesl dále žalobce i ve věci přezkumu rozhodnutí před zdejším soudem vedené pod sp. zn. 28 A 19/2017, v bodech 50 až 61, kde je tato problematika podrobně vyjasněna. Krajský soud proto na tyto závěry v plném rozsahu odkazuje. Podotýká, že v nyní projednávané věci byla smlouva o nájmu provedena jako důkaz již ve správním řízení dne 10. 7. 2017 v rámci ústního jednání.
48. Předně je nutno uvést, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud k tomu konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak již bylo opakovaně judikováno (viz rovněž shora), správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný, resp. před ním i orgán I. stupně, vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
49. Žalobce v tomto žalobním bodě (kromě výše uvedeného) namítal i to, že správní orgány neprokázaly, zda měření rychlosti bylo obecní policií prováděno v součinnosti s Policií ČR, když splnění této podmínky nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti, jedná se dle jeho názoru o podmínku samostatnou, která měla být předmětem řízení. Dle žalobce se měl správní orgán zabývat i tím, zda Městská policie Turnov měla na základě veřejnoprávní smlouvy povolení měřit rychlost na území obce Malá Skála.
50. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v posuzovaném případě nutno konstatovat, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost

vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlostí obecní policií, a vznikly by tak o tom důvodné pochybnosti (což však neučinil), musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vypořádat.

51. Lze konstatovat, že z vyjádření Policie ČR, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 založeného ve správním spise vyplývá, že shora uvedené obavy žalobce nejsou důvodné. Z obsahu zmíněného vyjádření Policie ČR je zřejmé, že k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu udělila souhlas dle § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v předmětném úseku, tj. na silnici č. I/10 v celém průtahu obcí Malá Skála (v obou jízdních směrech), a to až do 1. 2. 2018. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo (konkrétně ze soudního řízení vedeného pod sp. zn. 28 A 19/2017), že mezi obcí Malá Skála a městem Turnov byla uzavřena veřejnoprávní smlouva dne 27. 10. 2014, na jejímž základě jsou orgány města Turnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce Malá Skála přenesenou působnost na úseku agendy přestupků.
52. Pokud jde o námitku, že nebylo doloženo, že byl dodržen účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a jeho prokazování správními orgány, uvádí krajský soud, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku, potažmo správnímu deliktu, došlo. Zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznamená, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné specifické okolnosti případu, které by měly měření rychlosti za účelem uvedeným v § 79a zákona o silničním provozu v projednávané věci vyloučit.
53. Žalobce namítl, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, proč od naměřené rychlosti odečetl 3 km/hod. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů jasně vyplývá, že započtením možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod. byla snížena naměřená rychlost vozidla žalobce v jeho prospěch, tudíž započtením možné odchylky nemohlo dojít k žádné újmě na jeho na právech. Zdejší soud v soudním řízení o sbíhajícím se přestupku žalobce (vedené pod sp. zn. 28 A 19/2017) provedl důkaz smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřenou mezi společností AŽD Praha, s. r. o., jako pronajímatelem a městem Turnov jako nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013, dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a dodatku č. 3 ze dne 21. 6. 2016 a včetně všech příloh této smlouvy (tj. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla MUR-07). Krajskému soudu je tedy z úřední činnosti známo (konkrétně ze soudního řízení vedeného pod sp. zn. 28 A 19/2017), že započtení této odchylky není úvahou správního orgánu, neboť z Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C030-11, konkrétně jeho přílohy, tj. protokolu o technické zkoušce vyplývá, že započtení předmětné odchylky není úvahou správního orgánu.
54. Žalobce vznesl pochybnosti i o tom, zda vlastník rychloměru (soukromá společnost) neparticipuje na měření rychlosti způsobem, který je v rozporu s § 79a silničního zákona,

namítal, že se správní orgán měl zabývat systémem odměňování za propůjčení rychloměru.

55. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti (28 A 19/2017) dále známo, že z obsahu výše uvedené smlouvy plyne, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie (viz zejména bod 7 článku V). Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software. Odměna za pronájem zařízení pro měření rychlosti je stanovena pevnou částkou, jak vyplývá z přílohy č. 3 citované smlouvy (nijak tedy nezávisí na objemu udělených pokut apod.). Tudíž domněnka žalobce (navíc ničím nepodložená), že by na měření rychlosti v dané obci fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá.
56. Dále žalobce namítl, že se nejedná o automatizovaný technický prostředek a uvedl, že pokud by použitý rychloměr skutečně byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále jen „automat“), jednalo se o stálý automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a nebylo prokázáno, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o zřízení předmětného rychloměru. K tomu krajský soud konstatuje, že je mu z jeho úřední činnosti známo (28 A 19/2017), že informace o umístění byla v době spáchání přestupku uveřejněna. Krajský soud cituje část svého rozhodnutí ze dne 24. 3. 2021, č. j. 28 A 19/2017-182: *„Při jednání krajský soud doplnil dokazování (jak mu uložil Nejvyšší správní soud) především ohledně toho, zda informace o umístění měřicího zařízení byla uveřejněna v době spáchání správního deliktu. Provedl proto důkaz odkazem (specifikovaným žalovaným) na webovou stránku a náhledem na tyto stránky. Tak lze zjistit obsah webových stránek obsahující informace o radarech obsluhovaných Městskou policií Turnov v různých časových obdobích. Je zřejmé, že již ode dne 9. 11. 2012 zde byla uveřejněna informace o umístění radarů v místě spáchání předmětného správního deliktu (přestupku). Pokud jde o podobu předmětných webových stránek, je rovněž zřejmé, že ode dne 10. 10. 2016 (viz otisk obrazovky) byla další změna provedena až dne 5. 4. 2017 (ani ta se nedotkla otázky uveřejnění předmětné informace). Dále zde lze vyčíst údaj o tom, že informace o umístění stacionárních silničních rychloměrů v Turnově a okolí (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Malá Skála) byla vytvořena a autorizována dne 8. 6. 2012, v 17:51:16 hodin (viz otisk obrazovky).“* Dne 3. 2. 2017, tj. den spáchání přestupku byla tato informace zveřejněna ve stejné podobě ode dne 9. 11. 2012 a nezměněna do dne 5. 4. 2017. Lze tedy konstatovat, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála. Zpochybnění toho, zda v daném případě došlo ke zveřejnění informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému, je tedy žalobní námitkou nedůvodnou.
57. Pokud snad žalobce zpochybňoval i to, zda použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, krajský soud k tomu uvádí, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně konstatoval (viz strana 2 rozhodnutí), že *„porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v. č. MUR008/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o., Česká republika“*.

Žalovaný se pak rovněž výslovně uvedl, že v daném případě bylo porušení pravidel zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, který používá Městská policie Turnov (viz strana 4 napadeného rozhodnutí). Dále je ve správním spise založen Ověřovací list, z něhož vyplývá, že rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem vystavením tohoto ověřovacího listu č. 8012-OL-70227-16 s dobou platnosti ověření od 25. 7. 2016 do 24. 7. 2017. V záznamu o měření založeného ve spise je uvedeno, že použité měřidlo je automatizovaný bezobslužný silniční rychloměr Měřič úsekové rychlosti MUR-07.

58. K žalobcově pochybnosti o tom, zda se v celém úseku měření jednalo o obec, se krajský soud vyjádřil již shora při vypořádání žalobního bodu nazvaného Obec.

NEPŘEZKOUMATELNOST PRO NEDOSTATEK DŮVODŮ

59. Žalobce žalovanému vytýká, že správní orgán pouze konstatoval, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu a přitom neuvádí, z jakého podkladů rozhodnutí vycházel a jak k takovému závěru dospěl. Ani této námitce krajský soud nemohl přisvědčit. V projednávané věci je nepochybné, že došlo k naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty a pokud správní orgán nepopsal dle názoru žalobce své právně kvalifikační úvahy, nelze v tomto postupu shledat důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. V projednávané věci lze na tuto skutečnost usuzovat ze zjištěného skutkového stavu, neboť ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání byla způsobena dopravní nehoda. Znakem skutkové podstaty přitom není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.
60. Další žalobní námitky uplatnil žalobce již v řízení před zdejším soudem vedeným pod sp. zn. 28 A 19/2017. Krajský soud se s nimi vypořádal v rozsudku ze dne 25. 4. 2019 a v nyní souzené věci nemá důvod se od těchto závěrů odklánět. Proto ve shodě s uvedeným rozsudkem k jednotlivým žalobním námitkám konstatuje:

„MATERIÁLNÍ STRÁNKA SPRÁVNÍHO DELIKTU

61. Dále žalobce namítl, že úvahy správního orgánu ohledně materiální stránky správního deliktu jsou nedostatečné, že se měl zabývat tím, zda se v tomto případě nevyskytly výjimečné skutkové okolnosti, které by obecnou závažnost naplnění dané skutkové podstaty snižovaly pod míru odůvodňující uložení sankce.
62. Jak je již shora uvedeno, nezjištěný řidič žalobcova vozidla se dopustil přestupku vymezeného v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, protože překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Jeho jednání tedy naplnilo znaky vymezené tímto ustanovením zákona o silničním provozu. Byla tak splněna podmínka stanovená v ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) téhož zákona, tj. že porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona, a správní orgán v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již podrobně nezkoumá jednotlivé detaily týkající se samotného přestupku. U samotného přestupku je pro vznik odpovědnosti za něj třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku. Ten je vyjádřen v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (v té době účinného zákona č. 200/1990 Sb.) slovy „porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. Obecně se přitom vychází z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-

- 45). Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Z toho pak vychází stanovení konkrétních přestupků a vymezení jejich znaků v zákoně o silničním provozu (v tomto případě šlo o ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu). Společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Ve světle uvedeného nutno konstatovat, že i v souzené věci se jednalo o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu a ani žalobce žádné zvláštní okolnosti, které by v daném případně nestaly, neuvedl.
63. Pokud tedy jednání nezjištěného řidiče žalobcova vozidla vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu (a to na základě shora uvedeného jednoznačně vykazovalo), jakož i další podmínky vymezené v § 125f odst. 2 tohoto zákona, dopustil se žalobce správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a odpovídá za něj ve smyslu odst. 2 téže normy. Již jen z tohoto důvodu tedy nemůže být uvedená žalobcova námitka důvodná.
64. Krajský soud se nemůže ztotožnit se žalobcem ani v tom, že by materiální znak v daném případě naplněn nebyl, když došlo k překročení rychlosti v obci „toliko“ o 9 km/hod., a že k překročení rychlostního limitu došlo v úseku, který nevypadá jako standardní obec, neboť zde absentuje zástavba. Žalobcem uvedená argumentace společenskou škodlivost předmětného jednání na nulovou hodnotu nesnižuje. Z názoru žalobce totiž v podstatě plyne, že pokud řidič motorového vozidla překročí rychlost v obci v úseku bez husté zástavby o „pouhých 9 km/hod.“, že vlastně neudělal nic protiprávního. Přijmout takový názor by ad absurdum mohlo vyústit v závěr, že v těch částech obce, kde není hustější zástavba, by rychlostní limit stanovený pro obec, neměl platit. Žalobce však pomíjí zejména tu skutečnost, že stále jde o obec, kde se dá předpokládat mimo jiné větší výskyt chodců, než mimo obec (kde je pak rychlostní limit vyšší). S argumenty žalobce proto krajský soud rozhodně nesouhlasí.

RETROAKTIVITA

65. Žalobce namítl také to, že z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, podle jaké časové verze zákona o silničním provozu bylo rozhodováno, když správní orgán rozhodoval „ve znění pozdějších předpisů“, a že žalovaný rozhodoval na základě znění účinného v době spáchání. Dle žalobce však nelze jednoznačně dovodit, že podle tohoto znění rozhodoval též správní orgán.
66. K tomu je nutno předně připomenout, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek. Jestliže tedy žalovaný jako odvolací orgán neshledal v aplikaci příslušných ustanovení dotčených právních předpisů správním orgánem I. stupně žádné pochybení a sám ve svém rozhodnutí uvedl, že zákon o silničním provozu je aplikován ve znění platném v době spáchání správního deliktu, pak není pochyb o tom, že stejně postupoval i správní orgán I. stupně (což vyplývá i z kontextu odůvodnění jeho rozhodnutí), ač to výslovně ve svém neuvedl a použil výraz „ve znění pozdějších předpisů“. Ostatně ani žalobce neuvedl, které konkrétní ustanovení bylo dle jeho názoru aplikováno v nesprávném znění. Žalobce rovněž vůbec nespecifikoval, v čem měla být v jeho případě novější (a která) právní úprava příznivější. Z jeho námítky tak vůbec není zřejmé, proč konkrétně mělo dojít z tohoto důvodu k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

PROTIÚSTAVNOST

67. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
68. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“, pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
69. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
70. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

VADY VÝROKU

71. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, když neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.
72. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, resp. odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, v němž má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Neuvedení odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost rozhodnutí. V daném případě proto správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení do výroku nezahrnul. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak zřetelně vyplývá, že správní orgán sice necitoval ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak při úvaze o výši sankce podle něj postupoval (viz strana 6 rozhodnutí), přičemž sankci uložil na samé dolní hranici zákonného rozpětí. To považuje krajský soud za zcela dostačující.
73. Nelze souhlasit ani s námitkou, že by byl výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, když z něj není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli.
74. Krajský soud nijak nezpochybnuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt, nicméně požadavek na to, aby byla tato

skutečnost formálně uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný (pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobce jako provozovatele by byla vyloučena). V souzené věci tato skutečnost, tj. absence dopravní nehody, vyplývá ze zjištěného skutkového stavu. Ze shromážděných důkazů totiž nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Navíc žalobce zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.

75. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
76. Důvodná není rovněž námitka, že by ve výroku rozhodnutí měl být uveden typ (příp. výrobce rychloměru) k prokázání toho, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy. Samotný typ rychloměru však nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení (ani výrobce) nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjišťování skutkového stavu, které se má promítnout do odůvodnění rozhodnutí a mít oporu ve správním spise (což je v daném případě splněno).“

DISKRIMINACE

77. V tomto žalobním bodě, s odkazem na internetové stránky České televize - reportáž programu ČT 24, namítl žalobce nezákonnou negativní diskriminaci českých provozovatelů vozidla při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhá, což žalobce současně považuje za protiústavní.
78. Krajský soud konstatuje, že není příslušný k řešení této „námitky“ v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Z toho důvodu se ani nezabýval návrhem žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem.

ZÁVĚR

79. Závěrem krajský soud konstatuje, že kromě námitky o povinnosti správního orgánu vést společné řízení, shledává všechny námitky žalobce nedůvodné. V dalším řízení správní

orgán přihlédne při posuzování výše sankce ke skutečnosti, že již za sbíhající se přestupek byla uložena pokuta v souladu s principem absorpce.

IV. Závěr a náklady řízení

80. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něžž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 20 342 Kč. Náklady žalobce tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, dále pak odměna za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to převzetí právního zastoupení, a sepsí žaloby a podání kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$ Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$ Kč). Soud dále přiznal z odměny advokáta žalobce DPH ve výši 2 142 Kč (21 % z částky 10 200 Kč). Krajský soud uložil žalovanému takto vyčíslené náklady zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. dubna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.

Za správnost vyhotovení: I. S.

samosoudkyně